

Gazetelerden: **Ölüleri soyan** bir mezarlık bekçisi yakalandı

— Ulan, ölüleri soymaya utanmıyor musun?

— Ne yaparsın abiy, bizde dirileri soyacak kuvvet yok ki!...

000322

Türkiye İş Bankası

1954 de Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

Üç Katlı Ev
Roman
Yusuf Ziya Ortaç
150
Kuruş

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRATÖR

ve dolgun para ikramiyeleri

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

7 Apartıman dairesi ve dükkân
OTOMOBİL
1954 YILINDA
500.000 LİRALIK İKRAMİYELER
TRAKTÖR
İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI
YATIRACAĞINIZ PARANIN 2 Mislini kazandırır
ALTIN
PARA İKRAMİYELERİ
TÜRK TİCARET BANKASI
HER 150 LİRAYA BİR İŞTİRAK HİSSESİ

000323

SAYI : 96 — CİLT: 4 — 14 OCAK 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Genel Başkan!

Halk Partisi düştükten sonra iktidara kim geldi?.. Demokrat Parti, değil mi?.. Hayır, bir de «Genel başkan» var!

Bakıyorsunuz bir ajans haberi: «Genel başkan Doğu illerine gitti!» Biraz sonra bir başka havadis: «Genel başkan batı illerinden döndü!» Arkadan: «Genel başkan yüksek tahsil gençlerini kabul etti!» Daha sonra: «Genel başkan nevazil oldu!»

Ve arasıra da daha yüksek perdeden bir ses: «Genel başkan, iç ve dış politika hakkında umumî efkârı aydınlatacak!»

Kimdir bu «Genel başkan» kuzum?.. Adnan Menderes mi?.. Değil, onun resmî sıfatı «Başvekil» dir... Celâl Bayar mı?.. Hayır, onun resmî sıfatı da «Reisicumhur» dur.

Peki, bunların dışında ve üstünde, memleketimizde başka bir makam, gizli bir salâhiyet mevkii mi var: İcabında, bir muhabire demeç veriyor, icabında resmî tebliğler neşrederek seyahate çıkıyor, icabında tarih kürsüsünden hitap ve itap ediyor!

HOVARDALIK!..

RADYODA İZAHLI TÜRK MÜZİĞİ..

Tanıdınız, değil mi?.. Bu esrarengiz genel başkan, muhalefet partisi başkanı sayın İsmet İnönü'dür.

Tuhaf şey... Biz onun tarih olmuş isminin yeni ünvanlara ihtiyacı yoktur sanırdık. Meğer, ne İnönü zaferi, ne Lozan zaferi, ne İkinci Dünya Harbi içindeki ölümsüz ve ateşsiz sulh zaferi, İsmet İnönü için kâfi değilmiş. Meğer Cumhurbaşkanlığından ayrılınca, ona bir başka rütbe, bir başka sıfat, şatafatlı bir ünvan lâzımmış: Tek parti devrinin «değişmez başkan» ı yerine bir «Genel başkan»!..

Siz, Millet Partililerin ilk başkanları Hikmet Bayur'dan, sonraki başkanları Enis Akaygen'den, ondan sonraki başkanları Mustafa Kentli'den: «Genel başkan vatandaşları kabul buyurdu!», «Genel başkan cuma namazına gitti!» diye bahsettiklerini hiç duydunuz mu?

Siz, Köylü Partisi üyelerinin Remzi Oğuz Arık'dan: «Genel başkan yurd gezisine çıkacak!» yahut «Genel başkan A. A. A. A. Ajansına bir demeç verecek!» diye övündüklerini hiç işittiniz mi?

Haaa, evet, evet... Dilinizin altındaki baklayı biliyorum... Ama, sahici kıymetleri ne olursa olsun, bunların hepsi de demokrasi nizamı içinde yan yana, bir hizada ve sadece birer muhalefet partisi başkanıdırlar, öyle Nazi üslûbiyle «Genel başkan» falan değil!

Görülüyor ki, çok partili demokratik idarênin bir numaralı âşıkı C. H. P. bunu bir şartla istiyor: Kendisi iktidarda bulunmak!

Yoksa, o pek iğrendiği besleme söziyle, kendi başkanı, bir muhalefet partisi başkanı değil, gölgesi vatan haritasını kaplayan bir dev, bir genel başkandır!

Tevekkeli eskiler: «Şeyh uçmaz, müridi uçurur» dememişler. Bir daha hak verdim, doğru imiş.

Yusuf Ziya ORTAÇ

000324

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

40 ıncı FASIL

Karagöz — Hacivat, kâtip gitti, gel biz de sıvışalım!

Hacivat — Neye Karagözüm?

Karagöz — Benim içim sıkılmaya başladı! Ölçüyle lâf et, sayıdan bahsetme, sağa yanaş, sola otur, hızlı konuşma, yavaş söyleme, aksırma, tıksırma... Ben bu kadar sıkıntıya gelemem!

Hacivat — Bu işe giriştik bir defa!

Karagöz — Giriştik, girişmedik! Sonu ne olacak, şunu haber ver?

Hacivat — Ne olacak, talihimiz varsa mebus olup rahat edeceğiz?

Karagöz — Ulan, ne zaman mebus olacağız? Ne zaman rahata kavuşacağız? İstanbuldan kalkıp buralara düştük! Evimizi bar kımızı, çoluk çocuğumuzu terk ettik. İşe benzer bir iş tutmadık, hancı tavuğu gibi yolcu artığıyle geçiniyoruz!

Hacivat — İşimiz var ya?

Karagöz — Ne işi?

Hacivat — Radyoda konuşup yirmi beşer lira alıyoruz, fena mı?

Karagöz — Hadi sen de be, o da iş mi? İnsana saçma sapan konuştu diye ne kadar zaman para verirler? Bu gün, yarın sepetlerler. Hem ne konuşacağız? Bende lâf bitti! Sussak yine verirler mi?

Hacivat — Yoo, konuşmak lâzım!

Karagöz — Lâf bul da konuş bakayım?

Hacivat — Neye bulamıyalım? Lâfa kıran girmedi ya, ağzımıza ne gelirse söyleriz!

Karagöz — Kafada sermaye yok ki, ağzımıza lâf gelsin! Tarihten, hikmetten, ahlâktan, dinden, imandan bahsedebilir miyiz? Edemeyiz?

Hacivat — Neye bahsedemiyelim? Bildiğimiz kadar bahsederiz!

Karagöz — Ulan, Hacivat, soytarılık etme, şimdi ağzıma geleni söylerim ha!

Hacivat — Aman, Karagözüm, ağzını sıkı sıkı kapa, kaçmasın!

Karagöz — Neye kaçmasın? Ağzımla kuş tutmadım!

Hacivat — Ağzına lâf gelmiş mademki, radyoda söylersin!

Karagöz — Enayilik etme, söylersem ikimize de pasaportumuzu verirler. Küfürün o türlüsünü işitmemişlerdir.

Hacivat — Yoo, Karagözüm, terbiye dairesinde konuşacaksın! Yoksa seni Aldoğan gibi mahkemeye verir, hapsettiririm!

Karagöz — Aldoğan dediğin kim? Kuş mu, insan mı?

Hacivat — Hani Millet partisinde görmedik miydi? Arkadaşlarını avcıya yatırmıştı?

Karagöz — O da mı öyle konuşur?

Hacivat — Öyle konuşuyor ya! Yahut da Hüseyin Cahit Yalçın gibi, hakkında dâva açarım!

Karagöz — Hüseyin Cahit Yalçın kim?

Hacivat — Halk partisi başmuharriri!

Karagöz — O da mı öyle konuşuyor?

Hacivat — Sade öyle konuşmuyor, yazıyor da!

Karagöz — Vay canına, desene, bu partililer hep bizim takımdan! Şimdi biraz iş kolaylaştı, Hacivat! Siyasetten bahsedıyorum diye, sana ver yansın ederim!

Hacivat — Edemezsin! Ben de sana, Nihat Erim bey gibi bir baş larım, söylediğine, söyliyeceğine pişman olursun!

Karagöz — Ay, o da mı bizden?

Hacivat — Ne zannettindi?

Karagöz — Kasavet çekme, Hacivat, ne konuşacağımızı buldum. Hem bize faydası olur, hem dinliyenlere!

Hacivat — Dinliyenlere bunun faydası ne?

Karagöz — Para verip gazete okuyacaklarına, bedavadan bizi dinlerler!

(Başkâtip, telâş içinde içeri girer. Etrafına bakınıp bir şeyler aramaya başlar).

Karagöz — Başkâtip bey, arama, biz buradayız!

Başkâtip — (Telâşlı) Sizi aramıyorum. Partinin damgasını, mühürünü arıyorum!

Karagöz — Arzuhal kâğıdı gibi damgalanıp, mühürlenip de mi gireceğiz!

Başkâtip — (Mühim kâğıtları toplıyarak) Bırakın, boş lâkırdıyı da yardım edin!

Karagöz — Programı arıyorsan arama, bizde yazılısı var. Çoğu da ezberimizde!

Başkâtip — O, artık suya düştü!

Karagöz — Sabit mürekkeple yazdınsa zararı yok, heceliye heceliye çıkarırız!

Başkâtip — Program değil, sizin kabulünüz suya düştü!

Karagöz — Daha yanına girmeden hata mı ettik?

Başkâtip — Neler söylüyorsun Karagöz Çelebi, şimdi kabulün filân sırası mı? Kanun çıkmış. Hemen taşınıyoruz. Arkadaşlar

KIZIL ÇİN, DÜNYANIN DAMI DİYE ADLANDIRILAN TİBETTE MÜŞKÜL DURUMDA (Gazeteler)

YAZISIZ !..

— Bir handa, çıplak kadın oynatan köy delikanlıları yakalanmışlar...

— Oh olsun çapkınlara, han odasını çalgılı gazino mu sanmışlar!..

000325

VATANDAŞ BALIK YE!

da geliyor, haydi siz de yardım edin!

Karagöz — Eyvah, işin hamallığı bize mi kaldı? (Hacivada) Uğursuz herif, sana sıvışalım, de dim. Buradan bir iş çıkmıyacağı belliydi. Sırtına çuvalları yükliyeyim de görürsün!

Hacivat — Karagözüm, eşya taşıyamam, romatizmam var!

Karagöz — Terlemek birebir gelir! (Telâşla Kasım Gülek, Cevat Dursunoğlu, Mebrure Aksoley, Sahir Kurutluoğlu, Zihni Betil, Kemali Bayezit, Nihat Erim, odacı ve diğer partililer içeri girer. Eşyaları toplamaya başlarlar.)

Cevat Dursunoğlu — Uy Karagöz Çelebi Dadaşım, ille bize yardıma gelmişseniz, elleriniz dert görmiye!

Karagöz — Öyle, sen bize çok yardım ettin de, biz de sana edelim!

Cevat Dursunoğlu — Cözumun nuri, ehvalimizi cörirsen!

Karagöz — Elimize bir kâğıt tutuşturup hiç tanımadığın adama gönderdin. Bereket versin, adamcağız bizi tanıdı da itibar etti. Yoksa sokak ortasında kalmıştık. İnsaniyet böyle mi olur?

Cevat Dursunoğlu — Karagöz Çelebi dadaşım, men sizi özümün tanıdığına cöndermemişem!

Karagöz — Tanımadığın adama neye gönderdin?

Cevat Dursunoğlu — İlle sizi tanıyana cöndermişem!

Karagöz — Hacivat, gel buradan biz hayırlısiyle gidelim! Bu zat ile anlaşamıyacağız? Yahu, biz tanıdıktan sonra senin tavsiyene ne hacet? Biz gidemez miydik?

Cevat Dursunoğlu — Belkim çe hinirsiniz diye düşünmişem!

Aksoley — Cevat vey, bunlar maliye tahsildarı mı?

Cevat Dursun — Tanımirsen, Karagözle Hacivaddı!

Aksoley — (Sevinçle) Karagözle Hacivadı mı? Aman, yarabbi Karagözle Hacivat ha! Bizim bildiğimiz Karagözle Hacivat değil mi?

Cevat Dursunoğlu — Beli!

Aksoley — Partili kardeşlerim, durun doya doya seyredeyim! Bütün dünya bizimle beraber demek! Fakat, ben sizi niçin hiç bir buçakta, hiç bir ocakta hiç bir mitingde, hiç bir kongrede görmedim?

Karagöz — Ey hanım hemşire, sen bütün bucaktakileri, ocaktakileri tanır mısın?

Aksoley — Tabii! Benim gitmediğim, görmediğim parti toplantısı olamaz. Parti nerede, ben oradayım!

Karagöz — Maşallah nasıl yetişebiliyorsun?

Aksoley — Parti sevgisi bu, Karagöz Çelebi! Bir yerde toplantısı oldu mu, benim gözüme uyku girmez Gitmezsem ne yer, ne içerim! Onun için gece demez, gündüz demez, dağ demez, dere demez, kış demez, yaz demez giderim. İnşallah siz de benim gibi olursunuz!

Karagöz — Aman, hanım hem şire, neye beddua ediyorsun? Biz sana ne fenalık ettik!

Aksoley — Beddua mı bu, Karagöz Çelebi? İnsan partisinden ayrı nasıl yaşayabilir? Var olsun sevgili Halk Partimiz! Ana muhalefet partimiz! Baba demokrat partimiz! Biricik partimiz! Eşsiz partimiz! Partimiz! Par... Par... Par... (Üstüne fenalık gelir).

Karagöz — Aman, yetişin, hanıma fenalık geldi! Biraz kolonya getirin. Yüzüne su serpin!

Gülek — İstemez. Pencereyi açın! Kalabalığı görüp biraz nutuk söylesin açılır! (Pencereyi açıp Aksoley'i balkona çıkarırlar.)

Karagöz — Kadıncağızın halinden basbayağı korktum yahu!

Gülek — Korkulacak bir şey yok, çok fazla partisine bağlıdır da ondan!

Karagöz — Bu kadarı da iyi değil!

Gülek — Ey, herkes bir olmaz Karagöz Çelebi! Meselâ, benim parti hatırıma geldi mi, mutlaka seyahate çıkarım, çıkmadım mı, içime bir ateştir düşer!

Karagöz — Ya seferdir, ya tahammül çünkü aşkın çaresi!

Gülek — Hah, işte öyle! Tahammüle imkân olmadığı için seyahate çıkarım.

Karagöz — Fakat, kadıncağız, biraz zaif, nahif görünüyor!

Gülek — Öyle görülürse de, içi ateş doludur.

Karagöz — Rengi birdenbire kül gibi oluvermişti de!

Gülek — Merak edilecek bir şey!

Balkondan bir ses — Sevgili vatandaşlarım, hiç bir kuvvet bizi yıkamaz!..

Gülek — Hah, işte açıldı!

Karagöz — O mu?

Gülek — Evet! (Odadakiler, balkona dinlemeğe giderler.)

Balkkondan bir ses — Bu gün, kendimizi her zamankinden daha kuvvetli hissediyoruz. Malımızı değil, canımızı da alsalar, ruhlarımız yine partimiz için yaşıyacak, yerde toplanamasak, göklerde toplanıp kongrelerimizi yine yapacak, sayın Genel başkanımızı yine oy birliğiyle seçeceğiz!

Karagöz — Ulan Hacivat, herkes balkonda, bir daha bu fırsat ele geçmez. Hadi usulcacık sıvışalım!

(Karagözle Hacivat, kimse farkına varmadan, ayaklarının uçlarına basarak kapıdan sıvışırlar.)

— Kırkıncı faslın sonu —

AKBABACI

000326

SATIYORUM!..

Müzayedelere gider misiniz?.. Tavsiye ederim, bazıları pek eğlenceli, hattâ faydalı oluyor... Hayır, hayır, kelepir kapatma bakımından değil... Çünkü, malların çoğu, esnaf ağziyle söyleyim doldurmadır: Yani, çoğu depolardan, dükkânlardan getirilmiş bayat eşya!..

Ama, cumartesi sabahı, gazetelerin son sayfalarında çıkan ilânlar, eğer «eski vezirlerden...», «sabık vekillerden...» gibi bir ünvan taşıyorsa, yahut sosyetemizin meşhurlarından bir tatlı su Frenk'i ise fırsatı kaçırmayınız: Küçük Sahnenin, yahut Melek Sinemasının ilk gecesi gibi bütün mondu orada bulursunuz:

— Nasıl şu bombe vitrin?..

— Fena değil... Sahici Verni Marten sanırım... Ucuz da... Dört bin lira kıymet koymuşlar!..

— Belma niçin satıyor bu güzel şeyleri sanki?.. O kadar merakla toplamıştı...

— Haberin yok mu?.. Suriyeli kocası öldükten sonra...

Kulaktan kulağa bir kaç fısıltı, bir kaç kahkaha, bir kaç hayret çığlığı:

— Yaaa, hiç duymadım... Talât mı dedin oğlanın adı?..

Ötede bir başka grup, İngiliz gümüşü çay takımı önünde konuşuyorlar:

— Nasıl tanımazsın ayol, hani zenginliğe heves eden bir adam vardı, iki çocuklu... Yazın Büyükada klüp bahçesinde radyo 'le saz âlemleri yapardı hani?.. İşte o!..

— Tanıdım, tanıdım, fıkaralık karısını boşuyor demek!..

— Yaaa... Şu rahmetli bilmem ne bakanından dul kalan... Ne hanımdı o?..

— Hani tekrar evlenmiş de...

Mezat başlıyor... Tellâl oldukça nüktedan: Evvel mezat bir rakı takımı... Ne kadehler ama, kesme billûr... Sakî olmasa da olur... Kendin doldur, kendin iç! Lira yüz... Var mı talibi?..

— Bir... Üç... On... Elli...

— Lira yüz elli!..

Bu mezatlarda ne yoktur ki?.. Gül ağacı yatak odası... Halis İngiliz, eski üslûp yemek odası. Goblen, 16 ncı Lui salon takımı... Duvarlarda zarif aplikler...

Tavanlarda zarif, ışıl ışıl âvizeler... Medeniyetin son icatları: Elektrikli süpürge, pikaplı radyo, çamaşır makinesi, bulaşık makinesi, buz dolabı... Daha?.. Daha naylon iç çamaşırları bile!..

— Bir adet meyva sıkma makinesi... Son sistem, Amerikan malı!..

Hele bu «Amerikan malı» yok mu, müşterileri pey yarışına sürmeğe kâfi:

— Seksen yedi... Doksan... Yüz... Yüz otuz!..

— Yüz otuz lira... Yüz otuz beş... Yüz elli!.. Var mı istiyen?. Şeftali, turunç... Sık sık suyunu iç!.. Bardak bardak bütün alfabetik vitaminler!..

Evet, pazar günleri, şehrimizin büyük konaklarında, modern apartmanlarında yapılan bu müzayedelerde ne yok?..

— Ne mi yok?.. Sadece bir şey: Kütüphane!..

Evet, belki arasanız televizyon bile bulursunuz... Ama, bir kitap, bir kütüphane... Hayır!..

Ne tuhaf, servetin girdiği yere bu iki şey girmiyor!

ÇİMDİK

ÇARE...

İki ahbap arasında:

— Aman birader... Pek rahatsızım... Bir hekime gitmek istiyorum...

— Nen var?

— Yürüdükten sonra durunca fena halde bacaklarım sızlıyor.

— Aman birader... Onun kolayı var. Sen hiç askerlik etmedin mi?

— Ettim.

— O halde bacaklarının ağrımamasını istersen durduğun zaman yerinde say!...

DENEME

Annesi, kızına dedi ki:

— Bu akşam nişanlın geldiği zaman piyanoya otur da bir iki şarkı söyle..

Bey baba da derhal ilâve etti:

— Evet.. bakalım seni sahiden seviyor mu?

ŞARTI VAR

— Acaba yetmişine kadar yaşar mıyım? diye tasalanıyordu kadın. Kocası:

— Elbet yaşarsın karıcığım, dedi, ama otuzunda kazık kakmamak şartiyle...

Bernard Shaw'a dair

Mânasız bir anketçi, Bernard Shaw'a şöyle bir sual sordu:

— Çalışırken sigara içer misiniz?

Shaw hemen cevabı dayadı:

— Hayır, sigara içerken çalışırım.

★

Bir Amerikalı milyarder, G. B. Shaw tarafından kabul edilmişti. Ayrılırken:

— Affedersiniz, dedi. kıymetli bir saatinizi heder ettim...

Shaw, yumuşak yumuşak cevap verdi:

— Kıymetli olan saatler değil, dakikalardır efendim...

— Ne düşünüp duruyorsun yahu? Binin yarısı beş yüz, o da ne sende var, ne bende?..

000327

000328

— Şimdi 33 deyin, sonra 34, 35, 36... 100.000'e kadar sayını..

F I K R A L A R

EYVAH!..

Arkadaşı, meşhur bir kadını seviyordu:

— Onu görünce, göğsümde öyle bir hafiflik hissettim ki... diye anlatmağa başlayınca, Ahmet Hamdi:

— Aman birader, dedi, önce cüzdanını da bir yoklasaydın bari...

AYRILMIYORLAR

— Şu Mehmetle karısı bir türlü anlaşamadılar gitti. kadın kocasına tahammül edemiyor.

— Kocası da karısını çekemiyor; bari ayrılsalar.

— İmkânı yok.

— Neden?

— Birbirinin gönlünü etmemek için ayrılmıyorlar!

MAHİR YÜZÜCÜ

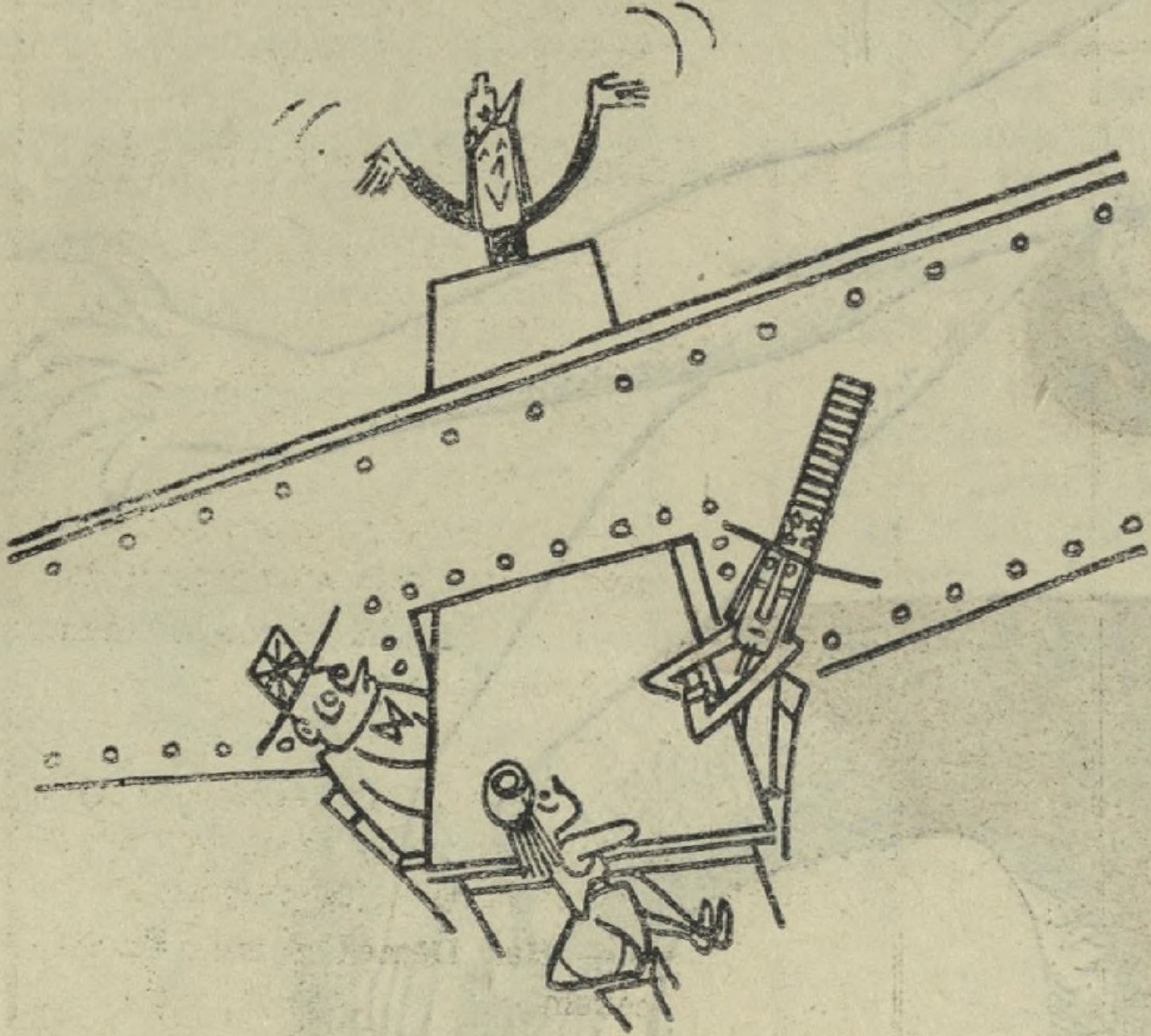
Şahit, mahkeme huzurunda anlatıyordu:

— Ben odaya girdiğim zaman adamcağızı kan içinde yüzüyor gördüm.

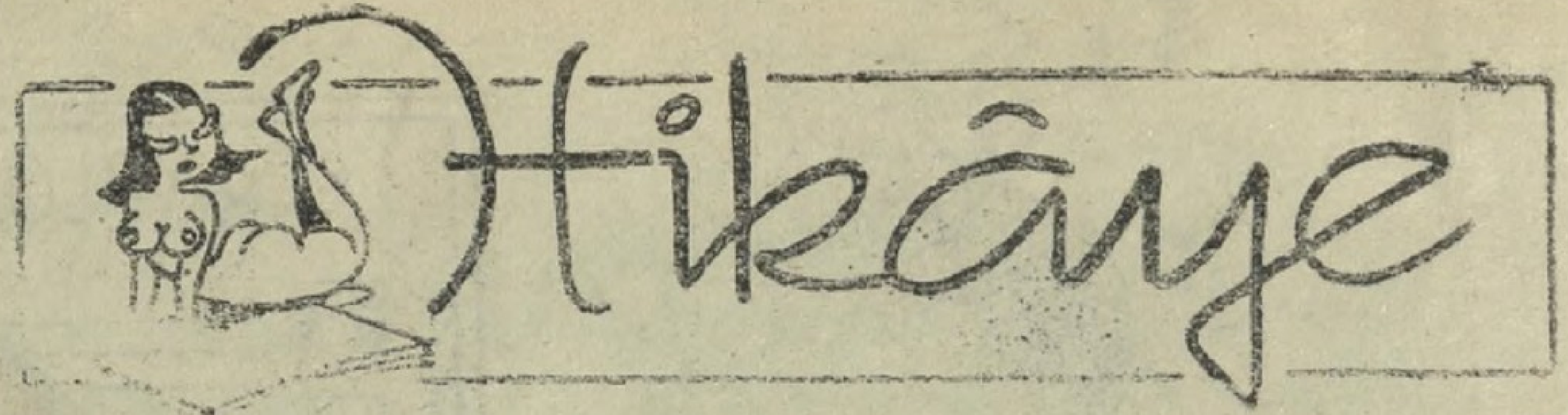
Dinleyiciler sırasında biri ötekini dürttü:

— Herif amma usta yüzücü imiş ha!..

DÖRTLER, BERLİNİN DOĞU VE BATI BÖLGELERİNDE TOPLANACAK (Gazeteler)

Sovyet Rusya — Eee... Anlatın bakalım!..

Uçan Fatma

Mustafa Kemalpaşa, Anadoluda bir çok kazanın adıdır. Lâkin Bursa vilâyetine bağlı olanın eski ismi Kirmastı'ydı. o zamanlar. Kirmastı'ya Hacı Hafız, imam diye geleli iki yıl olmuştu. Eşi dostu, ne yaptılar yaptılar, imam efendiyi, o hafta kasabaya gelen tiyatro heyetini seyre götürdüler.:

— Lârâhate fiddünya... Sallalahül'iblis alelgaafil!..

diye söylene söylene, İmam da sivil giyerek köprübaşındaki kahveye geldi. Geldi ya; temsili seyretmeşi kaabil olamadı. Çünkü daha ilk kantocu kız sözde sahneye çıkar çıkmaz, İmam Hacı Hafız:

— Medet yâ resulallah... Uçan Fatma basü-badelmevte uğradı... diye feryadı basıp kaçmağa kalkmış ve yüzü koyun kapaklanarak kolu kırılmıştı.

Zavallı imamın macerası çabucak fâşoldu. Çünkü o, öteden beri, Akkumru diye anılan ve Anadolu turnelerinde yeter derecede tanınmış sahne sanatkârlarından (!) Fatma Döngel'i uçururdu. Daha doğrusu onun evliyalığına inanmış, göğe uçtuğunu gözleriyle gördüğünü iddiada ayak diremişti.

İşte o gün, artisti sahnede etiyle, caniyle görüverince olanlar oldu mesele imamın kolunun kırılmasiyle neticeye ulaştı.

Ben o sırada askerlik vazifesiyle Kemalpaşa'daydım, yani Kirmastı'da. Hacı Hafız'ı evinde ziyarete gittim.

— Geçmiş olsun hoca... dedim, nedir bu başına gelen?

Beni pek severdi.

— Sorma evlât, dedi, gözümle görmesem, inanmazdım. Hainler, namussuzlar, haramzadeler....

— Kimler bunlar?

— O doktor Servet'le avenesi olacak zenâdika...

— Kırığını tedavi ediyorlar diye mi?

— Ne münasebet evlât? Beni mahvettiler. İmanım, kâinatım yıkıldı.

— Amma sağlam temele dayanıyormuş ha... Anlat bakalım, nasıl oldu bu iş?

— Bundan iki yıl evveldi. Diyanet işlerince buraya tâyin edilmiştim. Kaza hekimi, Gâvur Servet derler bir haramzadeydi. Kardeş torunları oluruz. Gâvur olsun, zındık olsun. Yine de akrabadır diye seviniyordum. Bilir miyim nâmerdin bana bile oyun edeceğini? Vazifeye başladıktan birkaç gün sonra kasabalıdan hasnâ ve müstesnâ bir hatun ziyaretime geldi. Bol şalvarın altında kalçaları öyle oynuyordu ki, bakmadan bile maazallah günaha girmek muhtemeldi. Yüzü pek köylüye benzemezdi ama, şive

Trende

Vagonda yalnızdı. Sere serpe otururken kondüktörün kapıyı açıp içeriye yaşlı bir kadın soktuğunu görünce fena halde canı sıkıldı. Fazla olarak bu kadın ikinci mevki yolcusuydu. İkincide yer olmadığı için kondüktör onu çaresizlikten buraya sokmuştu.

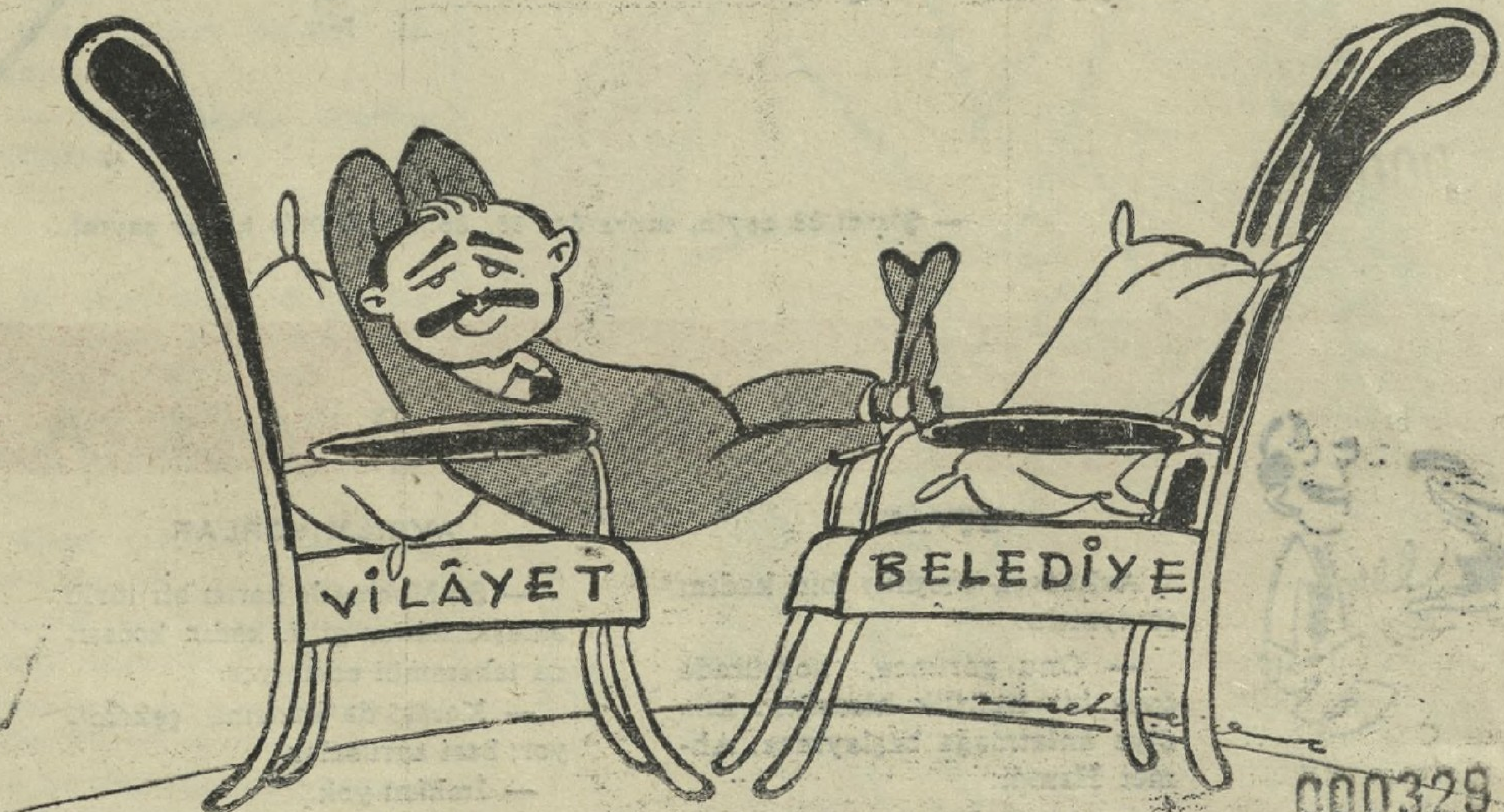
Rahatının kaçtığını görünce canının sıkıntısından bir sigara çıkardı, içmiye başladı

Kadın dumandan rahatsız olduğunu anlatmak için bir iki kere öksürdü fakat onun aldırmadığını görünce ihtar etti:

— Efendim sigara dumanı beni öksürtüyor.

Cevap:

— Öyledir.. Sigaraya ilk başladığım zaman beni de öksürtürdü. Fakat sonradan alışılıyor..

— İki koltuğa öyle alıştım ki, bir tanesinde rahat etmeme imkân yok!..

000329

«YERLİ MALLAR PAZARI!»

Görünüşe Aldanma

İki delikanlı zengin bir eve iç güveysi girmiş olan arkadaşlarından bahsediyorlardı.

— O evdeki lükse, zenginliğe şaştım doğrusu... Oğlan hakikaten Tunus gediği vurdu. Dikkat ettin mi, yemek yediğimiz kaşıklar altındı.

Öteki dudaklarını büktü:

— Görünüşe aldanma, halis yahudi yaldızı..

— Yok canım... Nerden bildin?

— O gece nasılsa cebime girmiş bir kaşığı altın diye kuyumcuya gösterdim, rezil oldum.

Kiminle Evlenecekmiş

Evin hanımı, hizmetçiye sordu:

— Ne o Ayşe, artık bizden ayrılıyormuşsun, küçük hanıma öyle söylemişsin.. Ne oldu?

Ayşe sırıttı:

— Hiç birşey olmadı hamfendi ama.. Artık ben evleneceğim de...

— Ya... Oh oh.. Memnun oldum. Kiminle bakalım?.

Ayşe kırıttı:

— Hani o geçen sene beni ziyarete gelen çavuş vardı ya... Sonra onunla boyuna mektuplaştık...

— Ha.. Demek onunla evleneceksin..

— Hayır onunla değil hamfendi. Mektuplarını getiren postacı ile..

siyle saflığı beni iknaa yetti. Kocasından şikâyetçiydi. İbadetine mâni olurmuş. İlle tarla da çalış, sana, bu dünya gerek dermiş. Bak şu mel'una... Hatun o kadar canlı ve o nisbette dertliydi. bana öyle hulûsı kalb le dehalet ediyordu ki, himayeme almakta tereddüt göstermedim. Zaafı beşer işte... Sık sık haneme devama başladı. Dördüncü gün iradem elimden gitti. Gönlümdeki sırrı açtım. Kocasından ayrılırsa onunla evlenecektim.

— Ama hoca, dedi, anam babam beni hakka adamışlar. Kocamla geçinemeyişimin sebebi aslında odur ki, beni ahdü peymanla aldığı halde şimdi yeminini bozmak istiyor. Halbuki bana bir erkek eli değdiği anda dünyadaki hayatımın sona ermesi mukadderdir. Ben, buna sebep, vaktimi yalnız ibadete vermişim...

Dinledim ama, yalnız sözlerini. Kâfir kadın, öyle de fıkırdak şeydi ki, lâhzada aklımı başımdan aldı. O gece, yarı zorla meramıma erdim. Ertesi günü de beni akşam vakti Taşlıyamaç'ta bekliyecekti. Gittim. Uzaktan onun, kıvrak bir keçi gibi yokuşu tırmandığını görüyordum. Ağaçlar arasında kayboldu. Nefes nefese oraya vardığımda Fatımatullah'ın yalnız şalvarıyle cârını buldum. Kendi, âlemi gaybe intikal etmişti. Kasabada hal şayi oldu. Kadını her yerde aradılar, yoktu. Ben, onun erdiğini gözlerimle görmüştüm. Kime anlattımsa kahkahayla gülüyor, «Rüya görmüşsün hoca» diyordu. Fatımatullah'ın veliliğini isbat edemedim. Kimseyi inandıramadım. Üstelik kendimi maskara ettim. «İnsan bu zamanda böyle şeylere inanır mı?» diye beni alaya aldılar. Mel'unlar, zındıklar. Meğer hakları varmış!

— Hakları mı varmış?

— Hakları varmış ya!.. O Servet domuzu yapmış bunu bana. Çetesini toplamış. O sırada kasabadan ayrılmak üzere olan oyuncu takımından bir günahkârı parayla kandırmışlar. Akkumru Fatma denen yezit... Lâkin ne de güzel dışarlıklı taklidi yapıyordu Zerre kadar şüphelenmedim... Bana söz verdiği gün, orada soyunup İstanbula savuşmuş olacak; kaltak...

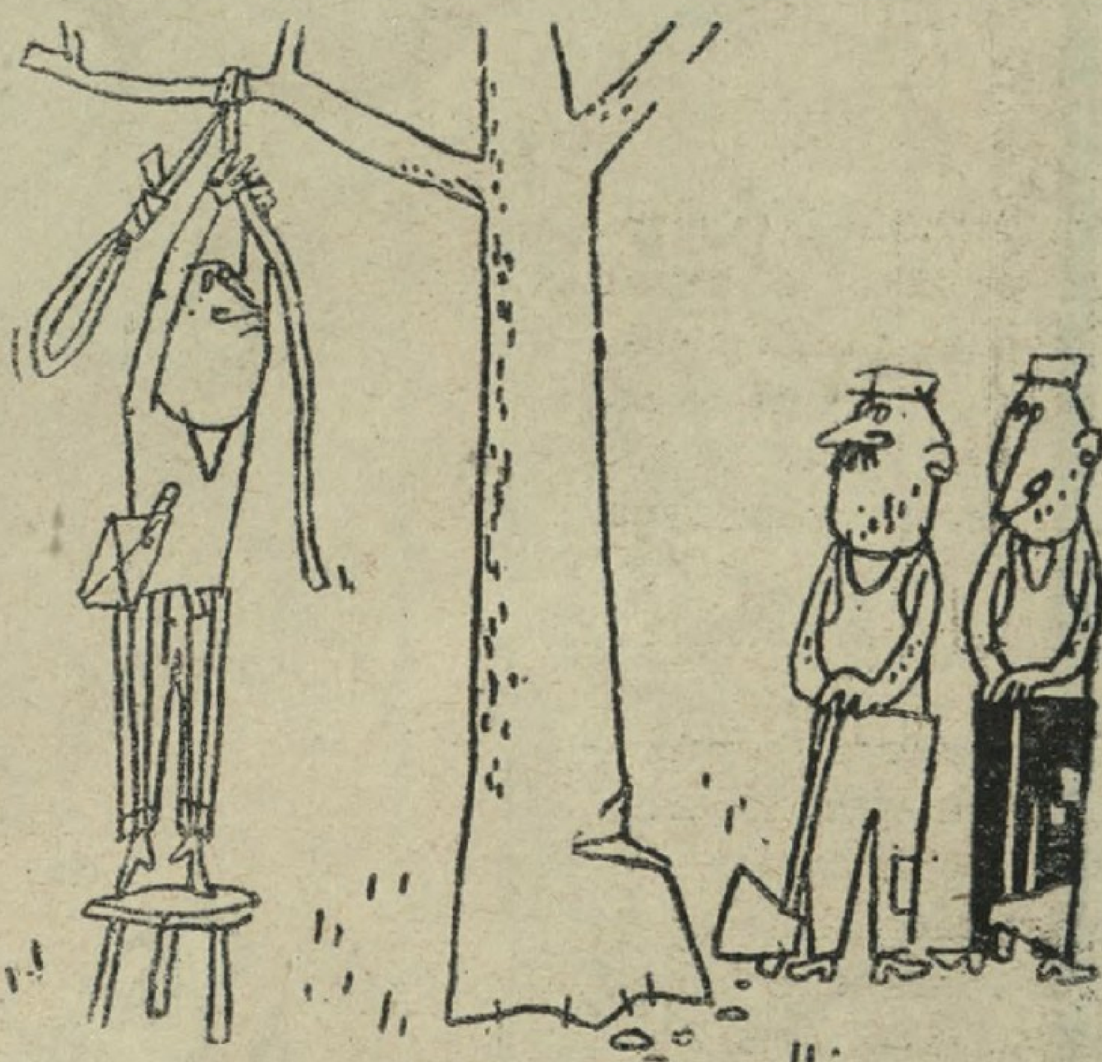
İmam, hazin hazin alçıdaki koluna baktı:

— Nihayet, geçen gün, kahvede görünce anladım. ne fayda...

— Ne yapacaksın şimdi hoca? diye sordum.

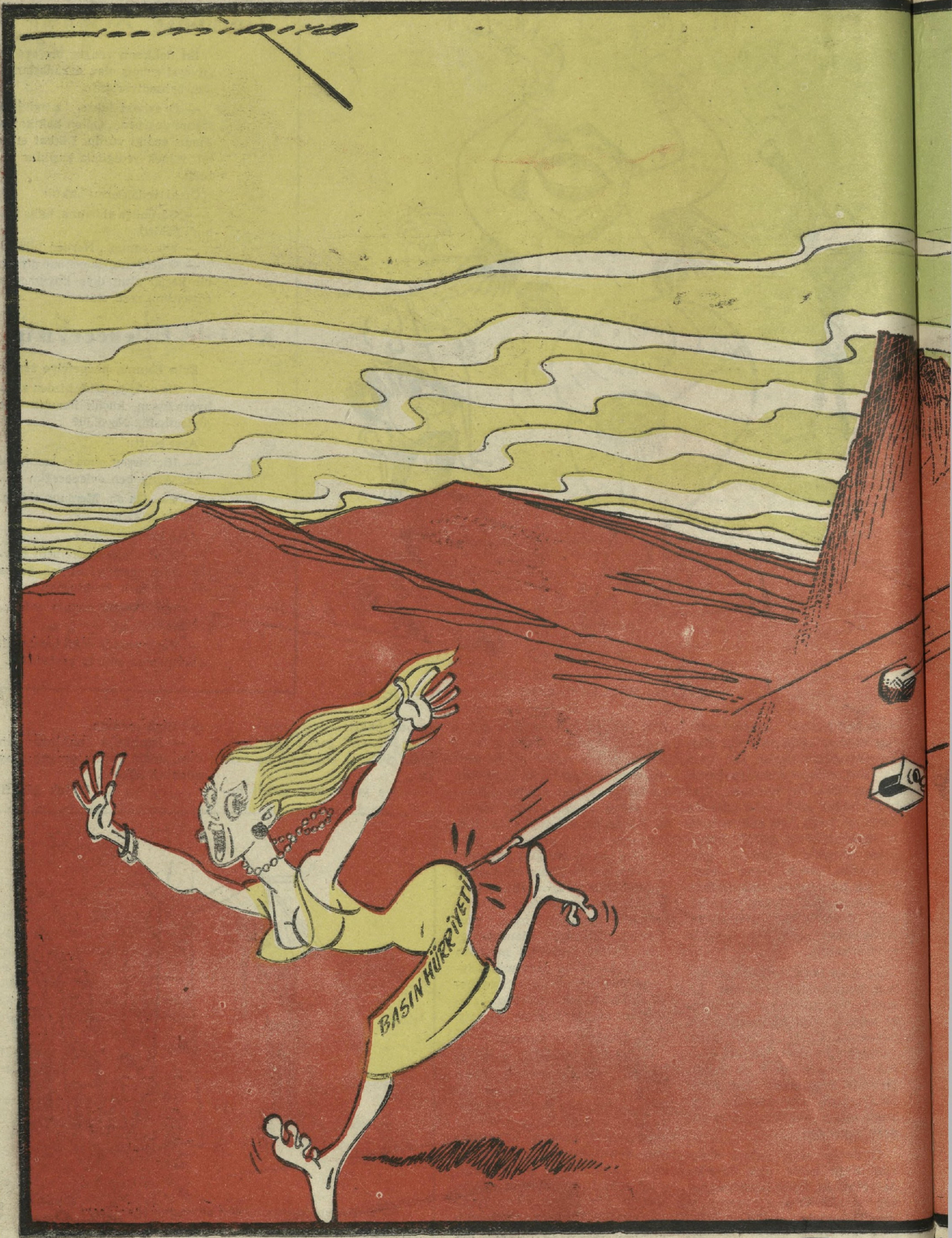
— İstanbula naklimi istedim, dedi; Fatma er geç oraya dönecek elbet...

Kulak Misafiri

— Lütfen bir dakika... İşimi bitireyim, ağacı sonra kesersiniz!..

000330

—Vurun K

000331

Kahpeye!..

000332

14 Ocak 54
Sayı 96

— Çık dışarı...
— Estağfurullah güzelim... Önden siz buyurun!..

— Karıcığım, sana doğum gününün hediyesi bir ütü aldım... Artık her gün elbiselerimi ütülersin!..

Hikâye

Bir Günlük Beylik

O gün idarehanede, yani Akbaba idarehanesinde yalnızdım. Bizim patron, malûm, mil letvekilidir. Mecliste... İdare me murumuz da yok. Sekreter henüz gelmemiş; yahut gelmiş de bir yere mi gitmiş ne... İşte öyle bir şey. Hulâsa yalnızdım. Kapı vuruldu. Yazı yazıyordum. Başımı kaldırmadan:

— Buyurun... dedim. Biri girdi ama, ses sada yok. Başımı kaldırdım. Ne göreyim? O... Aramızda geçen bunca hâdiseden sonra, yüzüne bakacak halim mi kalmıştı? Fakat ev sahibi durumundaydım. Ziyaretime gelmişti. Belki de iş takib ediyordu. Bilir miyim? Gözlerim yan duvarda:

— Buyrun, oturun efendim... dedim, bir emriniz mi vardı?

Çekingen, âdetâ korkak denecek bir sesle:

— Estağfurullah; bir ricam vardı... cevabını verdi.

Ancak o zamn Semiha'nın yüzüne bakabildim. Ama bu, bir an sürdü. Hemen başımı çevirmek zorunda kaldım. Güzelliğinden gözlerim kararmıştı sanki.

Allah herkesi birşeye kabiliyetli yaratır ya... Beni de pot kırmak ve âşık olmak hususunda istidatlı kılmış. Kim olsa o güzelliğe hayran kalırdı vallahi. Yarabbi! Kaşları bir şey sorarmış gibi alnına doğru çekilmiş; o güzel, iri ve mahmur gözleri binbir rica ile dolup taşıyor; pespembe ağzında zarif bir tebessüm; boynu hafifçe eğilmiş, ensesine topladığı uzun, kumral saçlarından gelen olgun masumiyetle, nasıl insanın aklını başından alıyordu!...

Epeydir görmediğim için, kalbim davul çalmağ başladı. Bir müddet sustuk. Nihayet kekeledim:

— Ne şeref bizim için... Demek beni affettiniz?

— Estağfurullah... Neyinizi affedeceğim?

— Kusurlarımı...

— Yok canım. Herkes az çok kabahat işler. Sizinkiler affedilmesi bahis konusu olacak çeşitten bile değil ki...

İltifattan ziyade hakarete benziyordu ama, neylersiniz? Boynumuz kıldan ince. Bir kere kızı darıltmıştık. Ne dese baş eğmek gerekti.

— Emriniz?

— Bu kelimeyi pek seviyorsunuz. Galiba bütün hanımlara aynı sözlerle hitab etmekten olacak...

— Hanımlarla pek alışverişim yok. Ama, emir dinlemeğe alışkınım da... Evet?

— Hakkınız var. Sizi daha ziyade rahatsız etmiyeyim...

— Rahatsız olmak ne demek? Mes'ut ettiniz beni... Size bir faydam dokunursa daha da bahtiyar olacağım...

— Bir hikâye yazdım... Sizden heveslendim.

— Him... Siz mi?

— Evet. Pek gülünç değil mi? Hem de mizah hikâyesi...

— Ya... Avukatlığı bıraktınız mı?

— Hayır... Amatör olarak çalışmak istiyorum...

— Hayhay. Pek iyi edersiniz. Bilhassa amatör hikâyeci olmak ne zevktir, bilemezsiniz... Müsveddeleriniz yanınızda mı?

— Tabii... Getirdim. Acaba neşreder misiniz?

Semiha, anlaşılan beni burada herşeye kaadir zannediyordu. Bozuntuya verir miyim?

— Hayhay. Emredersiniz... dedim.

— Okuyayım öyleyse...

— Aman, **hacet mi var?** Siz verin bana. İki hafta sonraki Akbaba'da hikâyenizi okursunuz.

— Ya beğenmezseniz?...

— Hıhhh... Beğenmiyecekmişim. Allahaşkına söyleyin. Size ait neyi beğenmemek küstahlığında bulundum ki hikâyenizi...

— Hayır, olur a... kötüdür belki...

— Olamaz. Bu sözü asla kabul etmem. Bir kere sizden kötülük çıkmaz. Sonra, biliyorsunuz ki size hayranım. Yazılarınız benim için şaheserdir...

Dudaklarında tatlı bir gülümseme genişledi. Ne kadar memnundu!... Ah, âşık olmamış gafiller, şu anda onun ve benim duyduğumuz karşılıklı hazzın tükenmezliğini, ilâhiliğini asla takdir edemezler. Gayet hafif «ma griffe» kokan kâğıtları aldım. Karşılıklı bakıştık. Gülüştük. Barıştık demekti bu... Nihayet Semiha Kurtkaya gitti. Evet, rüya gibi; geldiği gibi kayboluverdi. Bir müddet daha onun hayaline daldım. Sonunda aklım başıma geldi. Kâğıtları önce bir gözden geçirdim. Canım sevgilim... Ne de tatlı bir ifadesi vardı. Gerçi mevzu hayli çocukçaydı, ama olsun. Derinden derine farkettim ki bu yazı, bizim yılbaşı maceramıza bir nevi cevaptı. Semiha, bir mizah mecmuasında basın kanununa dayanarak tekzip neşredilemiyeceğini düşündüğü için, buna bir hikâye kılığını vermeğe kalkmış. Ne cindir o... Tabii benim sihirli kalemim dokununca, ufak tefek aksaklıklar da ortadan kalkıverdi. Hemen kâğıtları daktilo ettim.

000333

AŞK

Muhallebicide diz dize oturmuş, elele tutuşmuşlardı. Genç kız sordu:

— Seni daha iyi tanımak isterim. Sigara içiyor musun?

— Hayır cicim!

— İçki?

— Asla şekerim!

—Benden başka konuştuğun kızlar çok mu?

— Kat'iyen yavrum!..

— Demek hiç bir kötü alışkanlığın yok...

— Var nonoşum!

— Nedir?

—Yalan! Ben, boyuna yalan söylerim!

Patron benim zannetsin diye... Arkasından telefona sarıldım:

— Semihânım? Siz misiniz canımın içi? Demin telâş ve şaşkınlıkla söylemeği unutmuşum. Biz prensip icabı amatör hikâyesi neşretmiyoruz...

Birdenbire sesi kederlendi:

— Okudunuz ve beğenmediniz... Değil mi?... Bunu açıkça söyliyecek kadar mertlik gösterseniz ne olur sanki?

— Hayır canım... Vallahi değil şekerim! Bilâkis, okudum, beğendim. Size şunu haber vermek istiyordum: Hikâyenizin telif hakkını iki hafta sonra kendim getireceğim...

Telefonun öbür ucunda bir çığlık gibi, çıngıraklı bir kahkaha **koptu:**

— Aman ne iyi ne iyi... Pek sevindim doğrusu... Eşe dosta övüneceğim desenize artık!

— Tabiî... Beni bekleyin muhakkak...

Karşılıklı tebrikler, teşekkürlerden sonra telefonu kapattık. Oh... Anasını sattığım dünyası... Sevmek ne güzel şey... Hele dilediği gibi hareket edebilmek... Hele insanları sevindirmek... Hele patronculuk oynamak... Bir günlük beylik, beyliktir vesselâm...

Aradan dört gün kadar geçti. Bir sabah idarehaneye uğradım.

— Nerelerdesin? dediler. Patron geldi, seni arıyor...

Kapıyı tıklatıp içeri girdim.

— Gel bakalım hikâyecibaşı... diye gülümsiyerek beni karşıladı patron. İçim ferahladı âdeta...

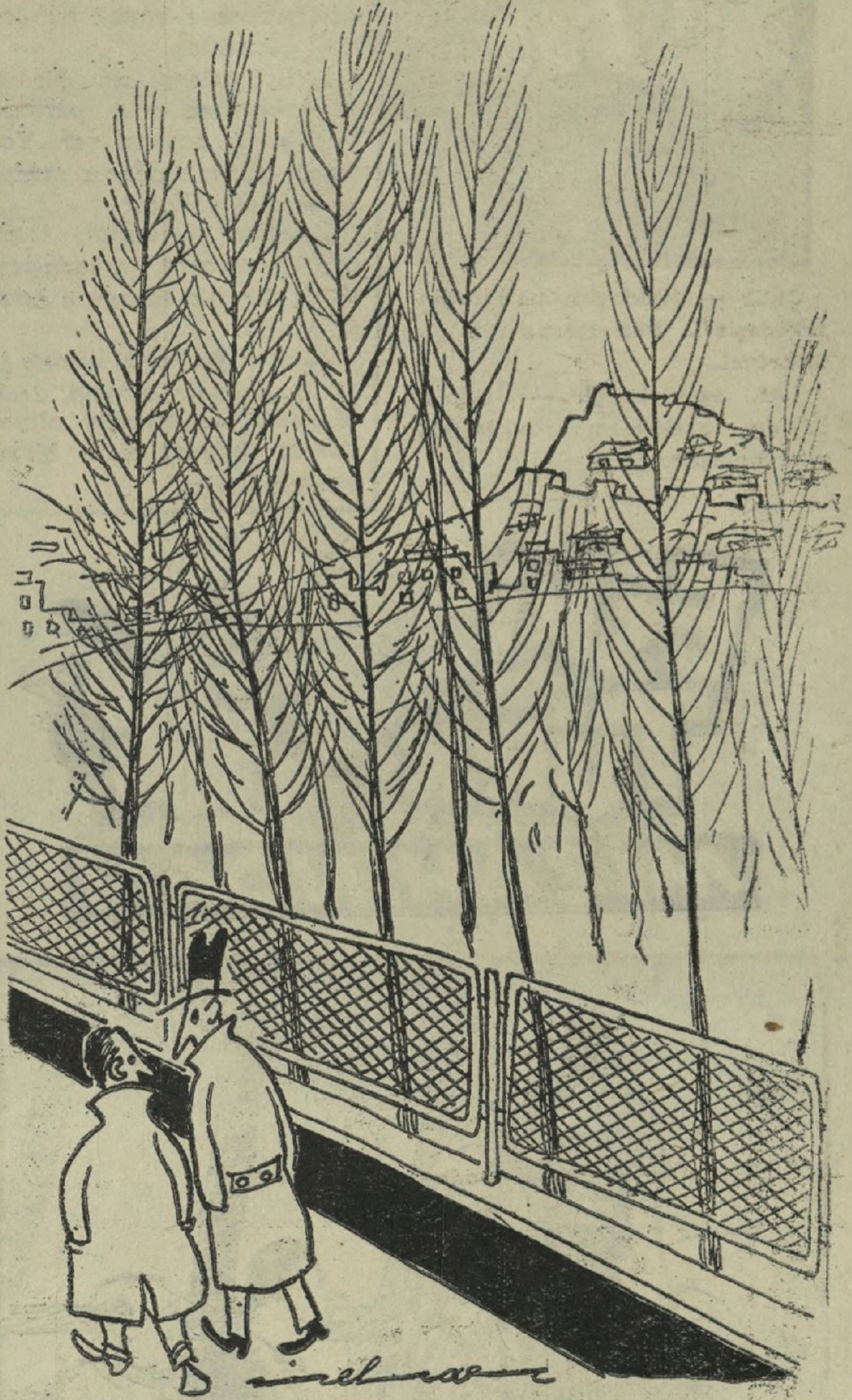
— Otur şöyle... Bak, sana neler diyeceğim. Çoluk çocuğun yanında söylemek istemedim de onun için arattım. Kırk yıldır şu Bâbıâlide yazı yazarsın. Nedir o son verdiğin hikâye? Ne kepazelik o yahu? Bu kadar sudan, bu kadar berbat, bu kadar acemice bir şeyi sen nasıl hikâye diye yazarsın? Hele benim yokluğumdan faydalanmak ister gibi, böyle bir rezaleti nasıl sürmeğe kalkarsın?

Şaşkınlığımdan, Amerikan işi iskemleye çöküvermişim. Üstadın sesi perde perde yükseliyordu:

— Azizim, memleketin biricik mizah mecmuasıyız ve bunun hikâye sütununu da zâtıâlinize emanet etmişiz. Yazılarını, gözümüz kapalı, mürettiphaneye gönderiyoruz. Birader ya ben görmeseydim de bu hikâye çıksaydı? Ya okuyucular kepaze olsaydık? Yooo azizim; ben buna gelemem. Bu son dur. Bir daha...

Üst tarafını dinlemedim. Yahut dinledim de anlıyamadım. Hafif bir baygınlık geçirmişim. Bir taraftan meslek vicdanım, bir taraftan Semiha'cığıma bol keseden vaadlerim... Bu satırları inşallah okur da meselenin iç yüzünü öğrenir. Vallahi işim den olmak korkusu değil. Beni asıl harâbeden, Semiha'nın yüzüne bakamamak. Siz söyleyin kuzum. Ben şimdi ne halt edeyim?

HİKÂYECİ

— İki kobalt bombası, bütün insanları öldürmeğe yetecekmiş..

— Desene, dünyanın rahata kavuşması kolaylaşıyor!..

Elektrik Saati

Muallim talebeye sordu:

— Evinizde elektrik şarfiyatının miktarını nasıl anlarsınız çocuğum?

— ...

— Sualimi galiba anlamadın... Evinizde yanan elektrik az mıdır, çok mudur, yoksa orta derecede midir? Bunu hangi vasıta ile anlarsınız?

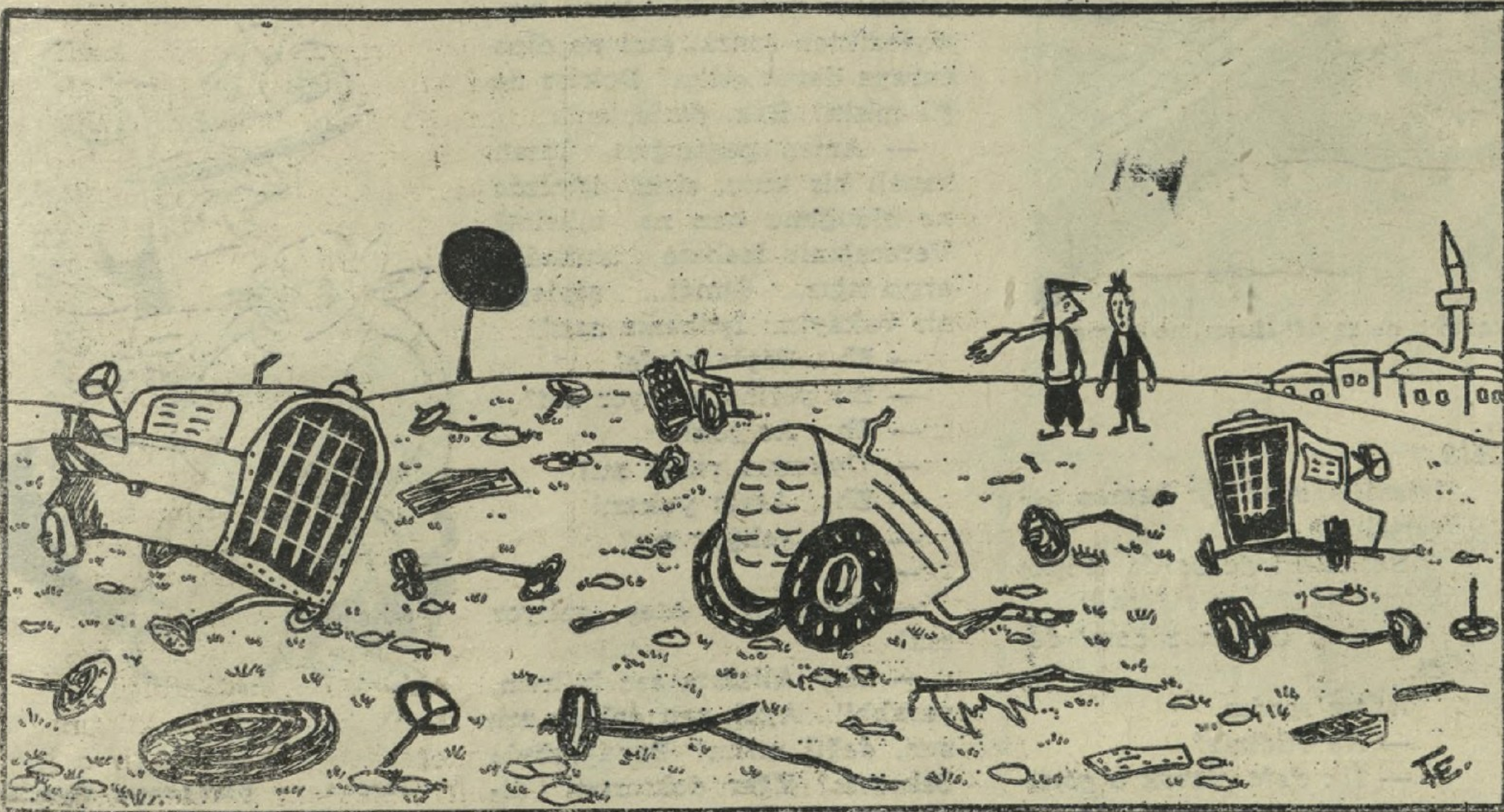
— Ses vasıtasile...

— Ne sesi oğlum... İyi düşün...

— Babamın sesi efendim...

— Anlamadım?

— Tahsildar elektrik faturasını getirdiği zaman babam sesini çıkarmazsa elektrik az yanmıştır. Biraz homurdanırsa orta derecededir. Bağırmıya başlıyacak olursa fazla israf edilmiştir.

— Bereket versin şu makinelere bey... Sayelerinde bir karış boş toprağımız kalmadı!

000334

Öküz — Hakkınızı helâl edin arkadaşlar!.. Ben mezbahaya gidiyorum!..

At, eşek, beygir — Üzülme, üzülme, pastırmacı dükkânında yine buluşuruz!..

BOYNUZLU ÇELENK

Borazan Tevfik, kendi jübilesinde monoloğ söylüyordu. Perde kapanacağı zaman, sahneye büyük bir çelenk getirdiler.

Tevfik çelengi aldı, bir de ne baksın, ta orta yerinde büyük bir boynuz var. Yavaşça, getiren adama sordu:

— Kim yolladı?

Adamın gösterdiği locada, Borazanın arkadaşları vardı. Tevfik, hemen o tarafa döndü:

— Hediye kabul etmek âdetim değildir. Amma, dedi. Mademki başımızdan atıyorsunuz, ihtiyacı olan birini bulur veririm.

— Şu güzelim yaş meyvalar Avrupaya ihraç edilecekmiş!..
— Bırakalım, biraz da oradakiler seyretsinler!..

Eski Türk MİZAHINDAN

— İyi aklında kalsın Salamon, karinin ne zayıfı lâzım, ne şişmanı...
— I?..
— İlle zengini olmalı!..

BAHİS

Ahmet Hâşim, eserini basacak kitapçıdan mühimce bir para istemişti. Tabii vermiyecekti. Şair ısrar edince, kitapçı ilk defa mahçup oldu. Fakat intikamını almak için bir hileye müracaat etti:

— Benim gözlerimden biri camdandır. İsviçrede yaptırdım. Hangi gözümün cam olduğunu farkedebilirseniz istediğiniz parayı hemen veririm.

Başkaları da vardı. Hâşim kitapçıyı dikkatle süzdü:

— Sağ Gözünüz cam! dedi.

Adam sordu:

— Ne bildiniz?

— İlk defa olarak o gözünüzde bir insaf pırıltısı gördüm!

Kitapçı paraları verdi.

Bir Muayene

(Hayati paşanın yatak odası. Paşanın esasen, çatık olan çehresi bir kat daha asılmış, hiç kimsede ses yok... Bu aralık kapı açılır, Miralay Doktor Tevfik girer.)

— Geçmiş olsun paşacığım...

— Eyvallah...

— Ne oldunuz böyle efendim?

— Ne olduğum meydanda: Hastayım!..

— Vah, vah... Hastalığınız nedir?

— Al sana bir sual.. Ben zaten bu tababetin şarlatanlıktan ibaret olduğunu herkese söylerim de, yine inandıramam.

— Ne gibi efendim?

— Yahu ne gibi olacak hastalığımın da ne olduğunu ben söyledikten sonra, seni ne diye buraya davet ettim? Doktor değil misin? Bak, dinle, anla...

— Aman paşacığım, insan kapalı bir kutu, sizin içinizde ne olduğunu ben ne bilirim? Vereceğiniz izahata istinaden arıyacağız... Şimdi... söyleyiniz bakayım: İştihanız nasıl?

— Eh... Şöyle böyle!

— Bir yeriniz ağrıyor mu?

— Eh... Az çok!

— Uykunuz rahat mı?

— Eh... Aşağı yukarı!

— Ateş geliyor mu?

— ......

— Efendim?.. Ateş geliyor mu?

— Hey Allahım sen bilirsin, yarabbi!.. Ayol, sen doktor musun, değil misin? Bana söyle bakayım? Eğer doktorsan dilime bak, göğsümü dinle, hastalığımın ne olduğunu anla, ilâçları ver; beni iyi et... Ben öyle uzun boylu gevezelikten hoşlanmam!..

— Canım paşacığım...

— Canımı, manımı yok... Ya evet, ya hayır!.

— Arzedeyim efendim: Doktorlar iki kısımdır. Bir kısmı hastadan aldığı izahat vasıtasiyle hastalığı teşhis eder, anlar. Öteki kısmı hastalarla hiç konuşmadan vazifesini yapar. Ben birinci kısımdan olduğum için sizi tedaviden âcizim. Müsaadenizle gidip, yerime ikinci kısımda ihtısası olan bir doktoru göndereyim.

— Kimi göndereceksin?

— Arkadaşlarımdan baytar Hakkıyı!..

Garson — Şampanya fiyatları artık ucuzluyor paşam!..
Yeni zengin — İyi ama, bundan sonra biz ne içeceğiz?..

000335

— Kocan nerede?..
— Bir saattir telefona takıldı!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Ah, müzik ne tatlı şey!..

— İl Travaso —

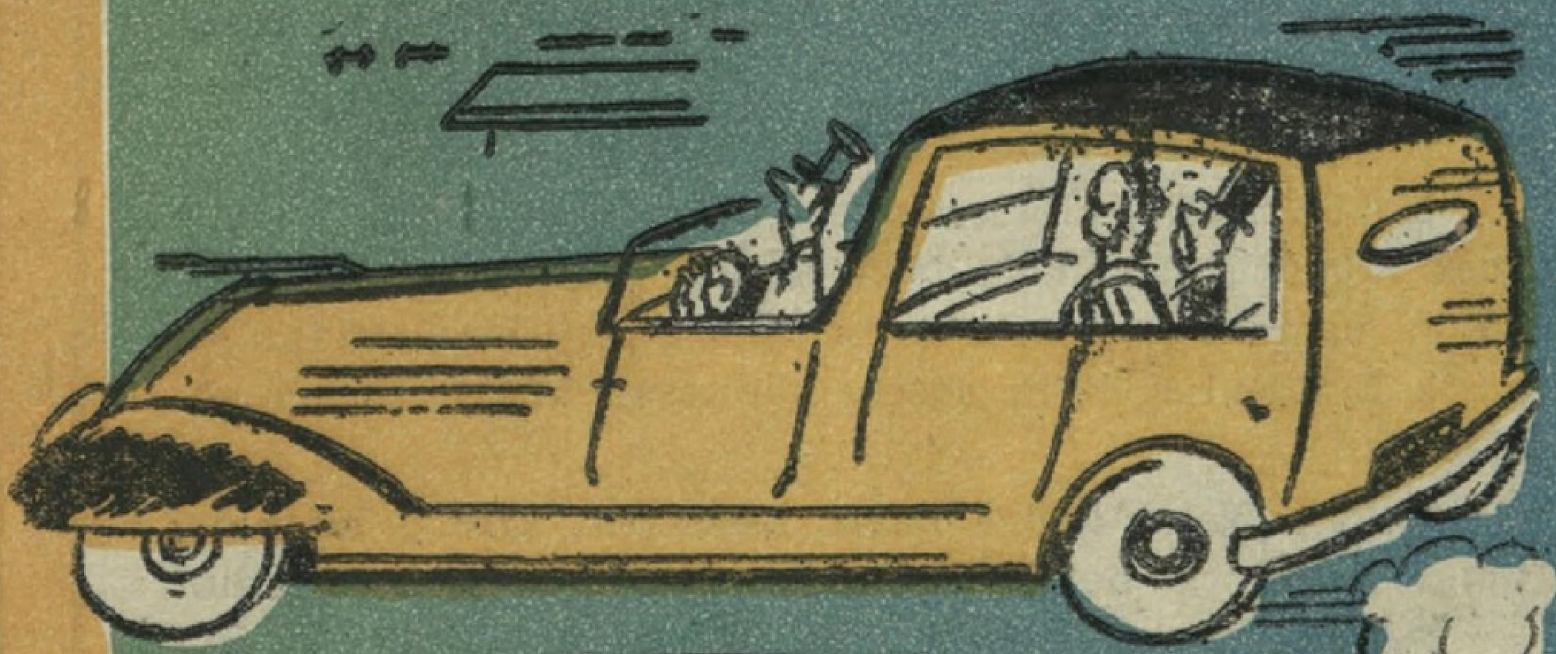
— Galiba kendine geliyor. Demin: «Aman karım sizi yanımda görmesin» dedi...

— İl Travaso —

— Babacığım: «Sevgilim, beyefendisinin bir tanesi» ne demek?..
— Çeneni tut, yoksa tokatı yersin demektir..

— İl Travaso —

— Şoföre söyle de yavaşlasın, yoksa tiyatroya tam vaktinde gideceğiz...

— Collier's —

000336

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI: 7

Yazan: Server BEDİ

Arka salondaki uzun ve çiçeklerle süslü bir masada, yarısı kadın, yarısı erkek on kişiden fazla vardı. Cavit bey başta, erkeklerin hepsi ayağa kalktılar. Öteki masalardan da hep Zeyneb'in şahane tuvaletine ve güzelliğine bakıyorlardı.

Sofranın başında oturan Cavit bey, garsona emrederek kendi sağına ve soluna birer sandalya koydurdu. Sağına Zeyneb'i soluna Salih'i oturttu. Böylece şoför, Cavid'in kızkardeşi Sabriye hanımın yanına düşmüş oluyordu. Nejat da Zeyneb'in öte yanına oturdu.

Masadan yeni gelenlere doğru yağan «Safa geldiniz!» mırıltılarından sonra doktor Nejat, Neclâ Sosyal hanımefendi ile kocası Ankara deri tüccarlarından Nuri Sosyal beyefendiyi toptan takdim etti. Masadakilerin hepsini iyice tanıdığı için onların isimlerini söylemedi.

Garsona hemen şampanya servisi emreden Cavit bey, Zeyneb'e döndü:

— Masamıza şeref verdiniz efendim, dedi.

Nejat, gözünün ucuna toplanan dikkatiyle Zeyneb'e bakıyordu. Ne cevap verecek? Artık bu kadar basit muaşeret klişelerini bilir tabiî.

Zeynep, hayret verici bir kibarlık ve sadelikle:

— Teşekkür ederiz beyefendi, dedi.

Bu merasim, kusursuzca atlatıldıktan sonra yeni gelenlerin üstünde toplanan dikkat dağılmağa başladı. Kimi dansa kalkıyor, kimi yanındakiyle konuşuyordu. Cavit bey, biraz da Salih'le yarenlik etti. Şoför de efendice oturuyor, şimdilik bir şey çaktırmıyordu.

Şampanyalar kadehlere dolduktan sonra ilk sıkıntılı hava tamamiyle dağıldı.

Doktor Nejad'ın sağ tarafında oturan Perihan - ki bir zengin müteahhidin güzel karısıdır - doktorun sol tarafında oturan Zeyneb'e doğru eğildi:

— Ankarada nasıl vakit geçiriyorsunuz hanımefendi? Dedi.

Nejat cevabı heyecanla beklerken, Zeynep yine aynı sadelikle:

— Malûm efendim, dedi, bezik oynuyoruz, paviyona gidiyoruz. Bazan da sinemaya, tiyatroya... Ankarada ne yapılır başka?

Nejat içinden: «Yaşa be sosyete karı! Yamansın sen!» dedi, ve gülümsedi.

Perihan sormağa devam etti:

— Galiba Ankarada da Cyrano'yu oynıyacaklarmış, doğru mu?.

Zeynep, küçük bir şaşkınlığı savdıktan sonra:

— Bilmiyorum, dedi.

Perihan ukalâlığa başladı:

— Zordur o, değil mi? Karakterler iyi etüd edilmeli, çok pişirmek lâzım.

Zeynep mırıldandı:

— Evet.

Perihan yine sordu:

— Rostanı sever misiniz?

Zeynep canlandı:

— Severim efendim, dedi, hem de iyi pişiririm.

Şaşırdığını belli etmeyen Perihan, Zeyneb'in yüzüne dikkatle bakarak sordu:

— İyi mi pişirirsiniz?.

Nejad'ın yüreği hopladı. Eyvah! Şimdi bir küçük rezalet kopacak. Araya girmeğe vakit bulmadan Zeynep cevap verdi:

— Evet. Hele dana rostosunu çok iyi pişiririm.

Doktor Nejat, kıpkırmızı oldu. Eyvah ki eyvah! Zeynep koca Edmond Rostand'ı dana rostosu zannetmişti. Perihan, bütün masadakileri susturan bol, uzun, sesli bir kahkaha atmıştı. Elindeki mendili ağzına götürerek boğulurcasına gülüyordu.

Doktor Nejat önüne baktı. Zeyneb'in kırdığı bu potu, tamir etmek için ne söylemek lâzım geldiğini düşünüyordu.

Perihan o kadar gülüyordu ki, tam karşısında oturan Selma bağırarak sordu:

— Ayol, ne oluyorsun? Boğulacaksın, biraz su iç... Ne gülüyorsun öyle? Söyle de biz de gülelim.

Perihan yutkundu, kendini toplayarak:

— Hiç, hiç... dedi, bir şey yok.

Herkes ondan bir izah bekliyordu. Sofrada umumî bir dikkat ve sessizlik peyda oldu. Nejat doğruldu. Zeynebi kurtarmanın tam zamanıydı. Fakat ne söyliyecekti?

— Efendim...

Diye başladı. Sonra Zeyneb'i göstererek ilâve etti:

— Hanımefendi çok şakacıdır, çok spiritüeldir. Perihan hanım ona Edmond Rostand hakkında fikrini sormuştu. Fakat ondan evvel de bir piyes için «iyi pişmiş» falan gibi bir tâbir kullanmıştı. İşte onun üzerine Neclâ hanım «ben de iyi pişiririm» dediler ve bir kelime oyunu yaptılar. «Dana rostosunu» dediler. Perihan hanım buna gülüyor!

Nejad'ın bu müdafaası üzerine Perihan hanım fena halde bozuldu. Şaşırdı. Zeyneb'in bir kelime oyunu yapmış olması ihtimalini hiç düşünmeden kahkahayı basması, şimdi onu gülünç bir duruma sokuyordu.

— Maşallah! Hanımefendi pek spiritüel imişler... Dedi.

Bu hâdiseyi, Zeyneb'e yaranmak için bir fırsat bilen Cavit bey de Perihan'a takıldı:

— Tabiî, dedi, ben duydum, sen hanımefendiye ahıret sualleri soruyordun. O da tatlı bir lâtife ile bu imtihanı kesmek istedi.

Mesele burada Perihan'ın mağlûbiyetile kapanınca, Nejat ayağa kalktı ve Zeyneb'in önünde eğilerek ondan bir dans rica etti.

Büyük salona geçtiler.

Dansta Nejat fısıldadı:

— Görüyorsun ya... Dikkatli konuşman lâzım... Bilmediğin şeylere bir «evet» yahut «belki...» der, geçersin.

Zeynep, zor zaptettiği kahkahalarının artıklariyle gülüyordu:

— Bilmediğim şey mi benim dana rostosu? Sahi de çok güzel yaparım.

— Dikkat et evlâdım, tiyatro konuşulurken dana rostosunun ne münasebeti var! Dikkat et, dikkat!

(Devam edecek)

000337

Dünya Mizahından

Aksi Tesadüf

O sabah Saint-Lazare garından trene bindim. Banliyö'de bir yere gidiyordum. Bindiğim vagon, vakit pek erken olduğundan âdeta bomboştu. Tam tren hareket ederken atladığı derin derin nefes alışından belli bir genç, kompartimana girdi ve tam karşıma geçti, oturdu. Ne yapabilirdim ki? Niyetim biraz daha kestirmekti. Lâkin kabil mi? Bir yabancının karşısında uyumak ne ayıp şeydir, bilirsiniz. Kalkıp yerimi de değiştiremezdim. Çaresiz, felâkete katlanmak lâzım geldi.

Delikanlı nefes nefese karşıma geçip oturduktan sonra, bu yetmiyormuş gibi, gözlerini gözlerime dikti. Deli değildi, ama, dikti işte. Ben hayretle ne olacağını beklerken nihayet, yurdumduymazlığımla çileden çıktığı için, o patladı:

— Merak da mı etmiyorsunuz? diye sordu.

— Hayır. Neyi merak edecekmişim?

— Neden böyle körük gibi soluduğumu...

— Belli, ya koşmuşsunuz.

— Koştum. Ama neden koştum?

— Ne bileyim, trene yetişmek için.

— Bilemediniz. Biletim bile yok

— Kapıda vermiş olacaksınız.

— Hayır, zaten ben karşılayıcıydım.

— Ya. Öğrendiğime memnun oldum.

— Olsanız da olmasanız da öğreneceksiniz. Sevgilimden kaçıyorum.

— Tebrik ederim.

— Cidden tebrike değer. Bir daha yüzyüze gelemem.

— Çok mu çirkindi?

— Bilâkis, pek güzeldi.

— O halde?

— İki kelimeyle anlatayım.

Bir Fransız iki kelimeyle anlatayım derse yandınız demektir. Anlattı:

— Charlotte'la bir senedenberi sevişiyoruz.

— Sabrınıza diyecek yok.

— Sözümü kesmeyin rica ederim. Ne diyordum?

— Charlotte'la bir senedenberi seviştiğinizi söylüyordunuz.

— Ha, evet. Gayet zengin ve yaşlıca bir amcası olduğunu öğrenmiştim. Bunun, için çabucak evlenmeğe karar verdik. Lâkin ben, işi idare etmeğe, evlenme merasimini, zengin amcanın vefatı tarihine kadar uzatmağa çalışıyordum. Bu işde ustayımdır.

— Demek Azraille mukaveleniz var.

— Hayır ama, esaslı birkaç doktor dostum vardır. Neyse, lâfı dağıtmıyalım. Nerede kalmıştım? Ha, amcasının servetini anlatıyordum. Şöyle birkaç milyoncuk; fazla değil. Bize yeter de artar bile. Neyse, Charlotte bir gün müjdeyi getirdi. Amcası Paris'e geliyordu. Adam çünkü, taşradaydı. Yeğenini göreceği gelmiş de... Ne yapalım? dedik. Biz de gider karşılarız... Bu sabah erkenden sevgilimle gara geldik. Tren de hemen bizden sonra perona girdi. Yolcular inmeğe başladılar. Ben, tanıdıklara selâmlıyor, bunlardan mühimlerini Charlotte'cuğuma da gösterip övünmesine imkân veriyordum. E, tabiî, müstakbel kocası bu derece mühim insanlar tanırsa, kız elbet iftihar ederdi...

— İşte bak sevgilim, diyordum, şu zat İaşe Nezareti Umum müfettişlerinden André Semaphore'dur. Mühim adamdır. Şu koca göbekli ihtiyar, Dışişleri Bakanlığı dördüncü seksiyon şefi Jean Girondin'dir. Beriki, meşhur elektrik malzemesi kralı Dupin Malconnu, arkasından yürüyen de Cinérama mütehassısı Henri Echo-Valant...

Sevgilim Charlotte Dufresnay, birdenbire bana sordu:

— Kuzum Duvernois, sen hep böyle ekâbiri mi tanırsın?

O anda alçak gönüllülüğüm tuttu. Birdenbire sevgilime arzu ettiği sahada da nekadar insan tanımakta olduğumu anlatmak gayretine düştüm. Ve karşıdan gelen ellilik, kılıksiz birini işaretle:

— Şu geleni görüyor musun? dedim, bak ben daha kimleri de tanırım anla... O adam, hani şu ceketi biraz dar geliyor, bu havada pardesü bile giymemiş... Kılıksız, serserinin biri. Sakın aldanma ha... O ferif Paris'in en meşhur dolandırıcılarındandır. Gayet düzenbaz, adi aşağılık bir heriftir. Öyle işler çevirir ki, Stawiskiy hal tetsin yanında. Öyleyken de yine milyonlar sahibidir ha... Haydutluğu sendika haline getirmiş, mükemmel işletmektedir. Zengin olduğu belli olmasın diye...

derken ben, sözümü tamamlamağa vakit kalmadı. Charlotte Dufresnay birden bire yanımdan fırladı:

— Amcacığım... Hoş geldin amcacığım...

diye atıldı. Doğru o kılıksız herifin boynuna. E, artık benim ne hale geldiğimi siz tahmin edin. Kaçacak delik aradımsa da, kalkan bu trenden münasip yer bulamadım. İşte şimdi de onun için böyle körük gibi soluyorum.

B. -G. Sabatoux

Film Yıldızı — El çantasında elbiselerim ve çamaşırlarım, bavulda da mücevheratım var!.

Molotov — Birleşmiş Milletler Konseyinde vereceğin nutku hazırladın mı?
Vişinski — Bitmesine dört satır kaldı.

000338

Dünya Karikatürleri

TELEVİZYON CİLVELERİ :
— Karıcığım, televizyonun ikinci taksitini vermediniz mi?..

— İl Travaso —

YAZISIZ..

— Collier's —

— Sen de hep antika tipleri seversin ayol, Tyrone Power, geçen senenin erkek modası idi..

— İl Travaso —

— Annenin resmi mi?.. Emin misin?.. Öyleyse boşanma dâvasından vazgeçtim..

— İl Travaso —

000339

Yeni Yıl Programımız

Akbaba 1954 yılına yepyeni bir programla giriyor:

1 — Bağımsız ve tarafsız Akbaba, seçim günlerinin yaklaşması üzerine, Sayfalarında bir seçim bürosu açacaktır.

2 — Bu seçim bürosu, 2 muharrir ile 2 karikatüristin idaresinde bulunacaktır.

3 — Bunlar, birer tanesi D. P. adaylarına, birer tanesi de C. H. P. adaylarına, afişler, nutuklar, beyanatlar hazırlayacaktır.

4 — Bu afişleri, nutukları, beyanatları Akbaba sayfalarında kahkahalarla görecek, okuyacaksınız!

Daha Birçok Yenilikler!..

12
13
BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI
BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA KARŞI GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından
Kremli PURO TUVALET SABUNU
Kremli PURO TUVALET SABUNU
1 LİRA
Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.
Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

Yapı tasarrufu
%5 FAİZ
UZUN VADE
YETER KREDİ
EMLÂK BANKASI

Baysal
ÇİÇEK MAĞAZASI
TEL: 41747
Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mis Sokak No: 1

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Sayısı: 50 Kuruş

000340

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Vücudunuzdaki girinti ve çıkıntıları iyice yoklamanız lâzım... Malûm ya, üç buutlu film çevireceğiz!...

000341